

Έχουν περάσει λίγοι μήνες από την εξέγερση του Δεκεμβρη. Έχουν περάσει λίγες μόνο εβδομάδες από το σύντομο ξέσπασμα του ταξικού μίσους των μεταναστών, με αφορμή την «υπόθεση κοράνι».

Οι μετανάστες εργάτες, κατ'αρχήν αυτοί που κατάγονται από την κεντρική ασία, εδώ κι εκεί δείχνονται σαν «ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ». Για να γίνουν ο στόχος της δημόσιας τάξης γενικώς.

Οι «επιτροπές κατοίκων», αυτά τα τάγματα ασφαλείας, υποδεικνύουν «το πρόβλημα», ζητώντας «περισσότερο κράτος». Κι ο τελευταίος κομματάρχης πάνει στο στόμα του τους μετανάστες, προτείνοντας «μέτρα».

Κι άλλα «μέτρα», κι άλλοι νόμοι. Το ελληνικό κράτος και οι κοινωνικές του συμμαχίες επιχειρούν έναν ολοκληρωτικό πόλεμο εναντίον των μεταναστών. Ταριαστό συμπλήρωμα εκείνου που εξελίσσεται στις χώρες καταγωγής τους.

Δεν ξεχνάμε πως στόχος τους είναι να «εγκληματοποιούν» τους μετανάστες εργάτες προκαταβολικά, μη δίνοντάς τους «χαρτιά».

Δεν ξεχνάμε πως:

δεν υπάρχουν

«θαύρο» μετανάστες

υπάρχουν απαγορευμένοι εργάτες!

εκδήλωση - συζήτηση

«επιτροπές κατοίκων»:

τα τάγματα ασφαλείας και η κρατική σκληρύηση

**στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περιστερίου
(καρυάτιδος 166, πλ. δέγληρη)**

Τετάρτη 8/7, 19:30

antifascist action
συνέλευση δυτικών προαστίων

Τους τελευταίους μήνες ξεδιπλώθηκε ένα κρεσέντο ρατσιστικού λόγου, άμεση συνέπεια του οποίου είναι η διακηρυγμένη κρατική πρόθεση για νομοθετική σκλήρυνση του μεταναστευτικού. Οι μετανάστες εργάτες βρέθηκαν (χωρίς τη θέλησή τους) απ' τα υπόγεια της εκμετάλλευσης στην κεντρική πολιτική σκηνή, σαν μέγιστο «πρόβλημα». Βέβαια, μέχρι να φτάσει εκεί το πράγμα μεσολάβησαν αρκετά. Το σίγουρο είναι πως το διάστημα μεταξύ Νοέμβρη 2008 (πρώτο κάλεσμα επιτροπής κατοίκων Αγ. Παντελεήμονα) και Ιούνη που μας πέρασε (ευρωεκλογές) φάνηκαν πολλά. Οπωσδήποτε για τις επιδιώξεις του ελληνικού κράτους και των κοινωνικών συμμαχιών του.

Σήμερα, μετά από τόσους μήνες μηντιακής (και όχι μόνο) λάσπης και «κινητοποιήσεων» επιτροπών κατοίκων με στόχο τους μετανάστες, φαντάζει δύσκολο ν' ανασκευάσουμε ό,τι έχει ειπωθεί και γίνει εναντίον τους. Όπως επίσης και ν' αναδείξουμε τους σκοπούς για τους οποίους λέγεται ή γίνεται το οτιδήποτε. Χωρίς να έχουμε την αυταπάτη πως θα καλύψουμε τα πάντα, αυτό ακριβώς πρέπει να παλέψουμε. Σήμερα και αύριο.

Ξεκινώντας τώρα απ' το τέλος, βλέπουμε πως διάφοροι δημαγωγοί και «πολιτικοί αναλυτές» προσπαθούν να εμφανίσουν την αντιμεταναστευτική φούρια που έχει πιάσει το καθεστωτικό πολιτικό φάσμα, σαν «αποτέλεσμα» της ετυμηγορίας των ευρωεκλογών. Στην εκλογική άνοδο του λα.ο.σ. κυρίως, χρεώνεται μια «συντηρητική κοινωνική στροφή» με κεντρικό ζήτημα, υποτίθεται, τους «λαθρο»μετανάστες. Η αποχή (πάνω από) των μισών ψηφοφόρων, δεν φαίνεται να δημιουργεί κάποιο «θέμα» σ' αυτό το «συλλογισμό». Γιατί ο στόχος είναι, έστω και με τα ψέμματα, η εκ των υστέρων, νομιμοποίηση των ολοκληρωτικών μέτρων που πρόκειται να εφαρμοστούν εναντίον των μεταναστών. Κατά τ' άλλα, ο ρατσισμός έχει πολύ διευρυμένη ιδεολογική επιρροή. Αλλά δεν συνδέεται ευθύγραμμα με τις κομματικές επιλογές των ψηφοφόρων. Κι αυτή η ιστορία με τις ευρωεκλογές και τη «συντηρητική στροφή» είναι μεγάλη φάρσα.

μετανάστες: το «αόρατο» προλεταριάτο

Σε πολλά μέρη του πλανήτη, εδώ και δεκαετίες, η καπιταλιστική «ανάπτυξη» παράγει ερήμους. Κυριολεκτικά και μεταφορικά. Η πείνα και οι πόλεμοι θερίζουν. Πληθυσμοί ολόκληροι από χώρες της Ασίας και της Αφρικής (παλιότερα και της Αν. Ευρώπης) μεταναστεύουν ψάχνοντας τρόπους επιβίωσης. Οι δυτικές χώρες είναι οι κύριοι υποδοχείς αυτών των πληθυσμών. **Όταν μιλάμε λοιπόν για μετανάστες, ουσιαστικά μιλάμε για μετανάστευση της εργασίας.** Η Ελλάδα είναι μια πολύ «ευνοημένη» χώρα, απ' αυτή την άποψη. Από το 1991 «υποδέχεται» μετανάστες εργάτες. Από τα Βαλκάνια, την Μ. Ανατολή, την Κ. Ασία και την Αφρική. Πολύς κόσμος έχει περάσει από δω και τελικά μένει για πολύ ή λίγο καιρό.

Οι μετανάστες εργάτες έρχονται στην Ελλάδα εκ προοιμίου υποτιμημένοι κοινωνικά, εκτεθειμένοι σε κάθε ρατσιστική διάθεση. Οι μπάτσοι, οι λιμενόμπατσοι και ο στρατός στα σύνορα τους το «δείχνουν» με το καθημέρα. Οι μικροαστοί έρχονται αμέσως μετά: «είναι οι «απολίτιστοι» που δεν έχουν να φάνε και στην καλύτερη αξίζουν την ελεημοσύνη μας». Κι ούτε καν αυτή. Η κατάσταση στις χώρες καταγωγής τους, γίνεται «επιχείρημα» εναντίον τους: «εκεί πέρα σκοτώνονται μεταξύ τους, είναι φανατικοί».

Οι μετανάστες κάνουν τις δουλειές που κανείς (ή σχεδόν) ντόπιος δεν θέλει να κάνει. Είναι έξω από τον lifestyle ορίζοντα της «καριέρας» γι' αυτούς. Είναι «βρώμικες» και κακοπληρωμένες δουλειές. Είναι ένας ακόμα λόγος της υποτίμησης: «κάνουν αυτές τις δουλειές, γιατί δεν ξέρουν να κάνουν τίποτα άλλο». Κι ας είναι κάμποσοι απ' αυτούς απόφοιτοι πανεπιστημίων (άρα τυπικά «ειδικευμένοι») στις χώρες τους. Αλλά ας όψεται η βίαιη προλεταριοποίηση της μετανάστευσης.

Με τόση και τέτοια «ετοιμότητα», δεν είναι ν' απορεί κανείς γιατί ο ρατσισμός είναι το επίσημο δόγμα της καθημερινής ζωής των ντόπιων. Το άτυπο σύνταγμά τους. Οι μικροαστοί το ξέρουν καλά: λέγε λέγε και η «δουλειά» γίνεται. Το ξέρουν απ' τα χωράφια και τις οικοδομές τους. Το ξέρουν στις δουλειές του σπιτιού και απ' το «κάποια να προσέχει τον παπού». **Το ξέρουν: ο ρατσισμός ρίχνει τα μεροκάματα.**

Έτσι έχει η κατάσταση με το ρατσισμό. Κι αν οι έρημοι της Αν. Ευρώπης έχουν «σταθεροποιηθεί» (τρόπος του λέγειν) τα τελευταία χρόνια, δεν συμβαίνει το ίδιο με τις αντίστοιχες της Κ. Ασίας και της Αφρικής. Η έρημος εκεί εξαπλώνεται ραγδαία, προκαλώντας μεγάλα μεταναστευτικά κύματα, προς την Ευρώπη. Αρκετοί απ' αυτούς περνάνε απ' την Ελλάδα, με σκοπό να κατευθυνθούν προς τη Β. Ευρώπη. Αλλά δεν... Η Ελλάδα είναι ένα από τα μαντρόσκυλα της. Οι μετανάστες «απαγορεύεται» να μπουν στην Ελλάδα, αλλά «απαγορεύεται» να φύγουν κι απ' αυτή, προς την υπό-

λοιπή Ευρώπη. Οι μετανάστες στο λιμάνι της Πάτρας είναι το χαρακτηριστικότερο δείγμα αυτής της κατάστασης. Στην Ελλάδα λοιπόν εκτός από υπεραξία για τ' αφεντικά, εκτός από ρατσισμό, παράγεται και «λαθρομετανάστευση». Είτε κάποιος θέλει να μείνει εδώ, είτε έχει σκοπό να φύγει είναι «παράνομος».

το ελληνικό κράτος και η στρατηγική επιλογή της απαγόρευσης

Τί είναι ο «λαθρο»μετανάστης; Είναι ο μετανάστης «χωρίς χαρτιά». Είναι δηλαδή το σχεδιασμένο αποτέλεσμα μιας κρατικής πολιτικής απαγορεύσεων στην «ελεύθερη» μετακίνηση ανθρώπων από μια σειρά χώρες του «τρίτου κόσμου», η οποία αφορά το σύνολο των «ανεπτυγμένων» καπιταλιστικά χωρών. Είναι η ακύρωση της υπόστασης των μεταναστών, των πολιτικών και άλλων δικαιωμάτων τους. Η κρατική/διακρατική άρνηση να οργανώνουν οι μετανάστες στοιχειωδώς τις ζωές τους. Μια στρατηγική επιλογή κοινωνικής και πολιτικής ομηρίας, που έχει αφήσει αποτυπώματα βαρβαρότητας εδώ και είκοσι σχεδόν χρόνια.

Παραπάνω είπαμε λίγα πράγματα για το ρατσισμό και την «χρησιμότητά» του στην υποτίμηση των μεταναστών. **Η απαγόρευση** (η προσθήκη του «λάθρο» πριν το «μετανάστης») **είναι εκείνη η κρίσιμη κρατική «συμβολή» στις διαδικασίες υποτίμησης.** Είναι το κλείσιμο του ματιού στον τυχαίο νοικοκυραίο εκ μέρους των αρχών, με στόχο τη βάρβαρη εκμετάλλευση των μεταναστών. Γιατί και το τελευταίο αφεντικό ξέρει πως αν έχει στη δούλεψή του εργάτες «παράνομους», αποκτά περισσότερες επιλογές διαχείρισης. Αφού η δουλειά έχει «βγει», μπορεί είτε να τους καταδώσει στην αστυνομία (όπως συμβαίνει πολλές φορές) είτε να τους δίνει ψίχουλα, μιας και δεν έχουν «αναγνωρισμένα» εργατικά δικαιώματα. Αυτή είναι η μια πλευρά του γιατί το ελληνικό κράτος (όπως και τα υπόλοιπα) δεν δίνει «χαρτιά» στους μετανάστες.

Η άλλη πλευρά, συμπληρωματική, είναι το τί συμβαίνει «μετά τη δουλειά». Δεν είναι τυχαίο πως το μεγαλύτερο μέρος των αστυνομικών επιχειρήσεων «σκούπα» (το όνομα λέει πολλά για τις προθέσεις) μέχρι πρόσφατα πραγματοποιούνταν μακριά απ' τους τόπους εργασίας των μεταναστών, στους δημόσιους χώρους που μαζεύονται τ' απογεύματα. Για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία πως **αστυνομικός στόχος δεν είναι η «παράνομη» εργασία** (που αποφέρει τρελά κέρδη για τους ντόπιους) **αλλά η προσπάθεια των μεταναστών να οργανώσουν τις δικές τους κοινότητες** αλληλεγγύης και κοινών εμπειριών εκμετάλλευσης. Τουλάχιστον να «πα-

ρεμποδιστούν», να πάρουν το μήνυμα πως εκτός απ' την άγρια εκμετάλλευση, υπάρχει κι η απέλαση.

Η δράση κυκλωμάτων δουλεμπορίας και οργανωμένου εγκλήματος, για την οποία πολύς λόγος γίνεται τον τελευταίο καιρό, είναι κατευθείαν αποτέλεσμα των πολιτικών της απαγόρευσης. Είναι πασίγνωστο πως για να φτάσει (ή να φύγει) κάποιος μετανάστης στην Ελλάδα έχει πληρώσει ή χρεωθεί ένα σκασμό λεφτά που εξασφαλίζουν (;) τη «διακριτική» αντιμετώπιση των τοπικών αρχών και αυτών που αναλαμβάνουν τη μεταφορά του «εμπορεύματος»-μετανάστης. Κι όπως έχει αποδειχθεί σε πολλές περιπτώσεις, οι έλληνες μπάτσοι και λιμενικοί κατέχουν επιτελικές θέσεις σ' αυτά τα κυκλώματα.

Τα ίδια πάνω κάτω ισχύουν και για το οργανωμένο έγκλημα. Οι μετανάστες και οι μετανάστριες καταλαμβάνουν τις κατώτερες («ιεραρχικά») θέσεις στη διακίνηση ναρκωτικών ή την πορνεία. Σπρώχνονται σχεδιασμένα προς αυτή την κατεύθυνση, μην έχοντας άλλη επιλογή «νόμιμης απασχόλησης». Όντας «αναλώσιμοι», είναι ο εύκολος στόχος της αστυνομίας και των δικτύων της μαφίας.

Αν αυτές είναι κάποιες σημαντικές πλευρές της κρατικής στρατηγικής επιλογής «απαγόρευση», τα τελευταία χρόνια έχει γίνει κατανοητή και μια άλλη. Οι «λαθρο»μετανάστες ανακηρύσσονται από πολλές και διαφορετικές κατευθύνσεις (αλλά από την ίδια ταξικά, μεριά) σαν νούμερο ένα «πρόβλημα» δημόσιας τάξης. Οι «λαθρο»μετανάστες, δηλαδή αυτοί που κουβαλάνε πάνω τους τις συνέπειες αυτής της κρατικής/διακρατικής πολιτικής. Που είναι «τέτοιοι» ακριβώς λόγω αυτής! **Πατώντας σ' αυτή τη κρατική «ταυτολογία» οργανώνονται και εμποδώνονται κοινωνικές συμμαχίες με ευρύτερες στοχεύσεις, συμμαχίες στις οποίες αναφερόμαστε παρακάτω.**

επιτροπές κατοίκων: τα τάγματα ασφαλείας σε στάση επίθεσης

Τα τελευταία δύο περίπου χρόνια, έχουν κάνει την εμφάνισή τους εδώ κι εκεί, οι περιβόητες «επιτροπές κατοίκων». **Οι οποίες έχουν επιφορτιστεί με το κύριο «καθήκον» να κρατάνε ψηλά στην μηνιακή επικαιρότητα (με την κατάλληλη προβολή) το θέμα των μεταναστών σαν «πρόβλημα» της δημόσιας τάξης.** Ειδικά των μεταναστών από την Κεντρική Ασία. Έχουν κι άλλα «καθήκοντα βέβαια. Όπως να καλύπτουν «πολιτικά» τους φασιστοτραμπούκους που κινούνται στα περίξ τους, οι οποίοι σε αρ-

κετές περιπτώσεις «συνδράμουν στο έργο» της αστυνομίας, δέροντας και εκφοβίζοντας.

Λέμε: «έχουν επιφορτιστεί με το καθήκον να...». Κατά τη γνώμη μας, τέτοιου είδους κινήσεις δεν είναι «αυθόρμητες». Είναι μέρος ενός ευρύτερου σχεδιασμού, που τοποθετεί τους μετανάστες εργάτες στο στόχαστρο. Είναι ενδεικτικό πως χρειάστηκε ο «θόρυβος» και οι «κινητοποιήσεις» κανα δυο επιτροπών (Αγ. Παντελεήμονα, Ομόνοιας), μηντιακό σπρώξιμο διαρκείας και το «ντροπαλό» στην αρχή, αλλά ανοιχτό στη συνέχεια κρατικό «φιλικό χτύπημα στη πλάτη» για να εξαγγέλονται μετά τις ευρωεκλογές, μεγάλες αστυνομικές επιχειρήσεις και ολοκληρωτικές νομοθετικές πρωτοβουλίες. Χρειάστηκε ίσα-ίσα να παιχτούν κάποιες σκηνές του τύπου: «η κοινωνία αντιδρά».

Ένα επιπλέον στοιχείο του «μη αυθορμητισμού» των επιτροπών φαίνεται από την αναδιάρθρωση του καθεστωτικού πολιτικού σκηνικού, τα τελευταία δυο χρόνια. Ένα μέρος των φορέων του κοινωνικού ρατσισμού, μετά από χρόνιες «ζυμώσεις», απέκτησε πολιτική έκφραση: το λα.ο.σ. Με τους γνωστούς φασίστες βουλευτές του, τις τοπικές του οργανώσεις και τις διασυνδέσεις του στους «μηχανισμούς». Να είναι άραγε «τυχαίο» πως οι βουλευτές του και οι οργανώσεις του στηρίζουν ανοιχτά τέτοιες κινήσεις; Εμείς υποστηρίζουμε πώς όχι. Οι «επιτροπές κατοίκων» είναι οργανικά ενταγμένες σ' ένα πολιτικό σχέδιο. Πράγμα που σημαίνει πως το «κάτοικοι» έχει μόνο τακτική σημασία: **φτιάχνει μια «αθώα» βιτρίνα ικανή να θολώνει σχετικά με προθέσεις και στόχους.**

Κι αφήνουμε στην άκρη το γεγονός πως πολλοί από δαύτους που μιλάνε με αυτή την «ιδιότητα», δεν είναι καν ντόπιοι. Για παράδειγμα, οι μόνοι που μπορούν να μιλήσουν ως «κάτοικοι» της Ομόνοιας είναι οι άστεγοι πρεζάκηδες και μετανάστες. Κατά τ' άλλα, κάτοικοι-ξεκάτοικοι, για φασίστες (με την ευρεία έννοια) πρόκειται. Οπότε δεν υπάρχει ζήτημα ν' «αφουγκραστούμε το πρόβλημα». Τελευταίο: πώς γίνεται πολλά «τοπικά προβλήματα» (καλούσε ως και η «πόλις εάλω», επιτροπή από την πάτρα) να συναντιούνται στην Ομόνοια (στις 9/5) για να κάνουν συγκέντρωση ενάντια στη «λαθρο»μετανάστευση, **αν δεν είναι τα ίδια κομμάτια ενός συνολικότερου σχεδίου αντιμεταναστευτικής σκλήρυνσης και ολοκληρωτισμού;** «Αυτονόητη» η απάντηση.

Υποστηρίζουμε λοιπόν πως κύριο έργο των «επιτροπών κατοίκων» είναι, μέσω του «θορύβου» που κάνουν, να κρατάνε στον μηντιακό αφρό το θέμα των μεταναστών σαν «πρόβλημα» δημόσιας τάξης, εν αναμονή των (όποιων) κρατικών πρωτοβουλιών. Πράγμα εύκολο μιας και **οι επιτροπές αβαντάρονται ανοιχτά από την κρατική πολιτική απαγορεύσεων**, που περιγράψαμε παραπάνω: **ζητούν «να εφαρμοστεί ο νόμος».** Είναι πάγιο αίτημά τους (σε όλες τις εκδοχές που έχουν εμφανιστεί) το «περισσότεροι

μπάτσοι». Δηλαδή «περισσότερο κράτος», πιο εντατική απαγόρευση. Οι μετανάστες εργάτες, απαγορευμένοι εν πολλοίς κοινωνικά και πολιτικά - είτε «νόμιμοι», είτε «παράνομοι»- γίνονται ο εύκολος στόχος, το «μπαλάκι» που πηγαινόερχεται μεταξύ κράτους και «επιτροπών».

Αυτός είναι και ο βασικότερος λόγος που τέτοιου είδους κινήσεις βρίσκονται σε ανοιχτή ακρόαση με τους κρατικούς μηχανισμούς. Εξελίσσεται μια «σκηνοθεσία»: **η κρατική επιλογή αντιμεταναστευτικής σκληρύνσης, μέσω των επιτροπών, εμφανίζεται σαν «λαϊκή απαίτηση».** Είναι μάλιστα μια «φτωχή σκηνοθεσία» γιατί στηρίζεται σε μια χούφτα κομπάρσους (επιτροπές) εδώ κι εκεί. Μόνο με την χρησιμοποίηση ειδικών εφφέ (μηντιακό σπρώξιμο) στέκεται στα πόδια της. Κι αυτό είναι κάτι που το κρατάμε σαν συμπέρασμα: σ' ένα θεαματικό κόσμο, **ο εθνικός κορμός** (το κράτος και οι κοινωνικές του συμμαχίες) **«προλογίζει» τις επιλογές του με τρόπο «παραδειγματικό».** Φτάνει γι' αυτό μισός ή ένας «Αγ. Παντελεήμονας» (για τη περίπτωση του οποίου λέμε λίγα λόγια σε χωριστό κείμενο).

Μια άλλη διάσταση είναι η «μεθοδολογία» που ακολουθούν οι «επιτροπές». Πώς ονοματίζουν το «πρόβλημα», τα «επιχειρήματά» τους καθώς και το πλαίσιο που το τοποθετούν. Ξεκινώντας απ' το τελευταίο: δεν μπορεί κάποιος να υποστηρίξει σοβαρά ότι τα κοινωνικά ζητήματα είναι «τοπικά προβλήματα». Για παράδειγμα, τα ναρκωτικά και οι πρεζακήδες δεν είναι «πρόβλημα» της Ομόνοιας. Ούτε το νέφος (!) είναι «πρόβλημα» της Κυψέλης. Αλλά οι «επιτροπές» αναφέρονται στους μετανάστες, σαν να ζουν αυτοί αποκλειστικά στις περιοχές που αναφέρονται. Πρόκειται για καραμπινάτη πλαστογραφία, η οποία όμως προσπαθεί να εξασφαλίσει στις «επιτροπές» καλές θέσεις εκκίνησης. Κι εξηγούμαστε.

Στοιχείο 1ο: αναφέραμε πριν το «κάτοικοι». Είναι ένα τρυκ, το οποίο προσπαθεί να πείσει για τις «αγνές» προθέσεις των «επιτροπών». Είναι χαρακτηριστικό το άγχος αυτών των καθαρμάτων να πείσουν πως δεν κατευθύνονται από κόμματα («ακομμάτιστα», που λένε κι οι φασίστες). Παραγνώνεται έτσι η σοβαρή πιθανότητα να κινούνται τα καθάρματα σ' ένα θετικό, γι' αυτούς, πολιτικό συσχετισμό. Ή ότι κινούνται με στόχο ακριβώς να τον φτιάξουν: αναφέραμε και παραπάνω τη συγκέντρωση των «επιτροπών» στην Ομόνοια. «Τόσο τοπικό» είναι το ζήτημα.

Στοιχείο 2ο (και κρίσιμο): κρατώντας το θέμα σε «τοπικό» επίπεδο, προσπαθούν να εμποδίσουν εκ των προτέρων κάθε επιχείρημα με «μη τοπικό» χαρακτήρα. Για παράδειγμα, μπορεί να είναι «αλήθεια» πως οι μετανάστες στον Αγ. Παντελεήμονα «κατουράνε στην πλατεία» (όπως κάνει κι ο τελευταίος ντόπιος αρσενικός). Εξίσου «αλήθεια» όμως είναι πως πολλοί απ' αυτούς είναι άστεγοι και δεν τους αφήνουν καν να πηγαίνουν στις τουαλέτες των γύρω μαγαζιών. Πολύ «αλήθεια» είναι επίσης ν' αναρωτη-

θεί κανείς «γιατί αυτοί οι άνθρωποι βρίσκονται σ' αυτή τη κατάσταση;... Μήπως είναι η ίδια η κρατική μεταναστευτική πολιτική που τους θέλει έτσι;» Ακόμα μεγαλύτερη «αλήθεια» είναι το **γιατί «αυτοί»** (π.χ. οι αφγανοί) **έρχονται εδώ: γιατί οι στρατοί των πολιτισμένων (και ο ελληνικός μαζί) ρημάζουν εδώ και χρόνια τα χωριά τους.** Μιλώντας για κρατικές πολιτικές και φασίστες, η «αλήθεια» έχει πάντα «σχετική» ισχύ. Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε πως **οι «επιτροπές» παίζουν στο δικό τους γήπεδο, κρατώντας το θέμα «τοπικό».** Δεν θα φάμε λοιπόν αυτό το παραμύθι.

Σίγουρο πάντως είναι πως ο κεντρικός πυρήνας του ρατσιστικού ρεπερτορίου που ξεδιπλώνουν αυτά τα καθάρματα, περιστρέφεται γύρω από την «ποιότητα ζωής». Κι εδώ διαστρέφεται η πραγματικότητα: μιλάνε για τη δική τους ποιότητα ζωής (των κατοίκων). Όχι των μεταναστών. Αυτοί υπάρχουν μόνο ως «πρόβλημα». «Προβληματοποιούν» λοιπόν την (πολύ δύσκολη) καθημερινότητα των μεταναστών, για να δείξουν πως δημιουργείται «πρόβλημα συνύπαρξης». «Δημόσιας υγιεινής». Αν κάποιος θέλουν, είναι εύκολο να δείχνουν τους άστεγους μετανάστες σαν «ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ». Στο παρελθόν αυτό γινόταν κατά κόρον με τους πρεζάκηδες... Αλλά εδώ υπάρχει και η μεγάλη ιδεολογική επιρροή του ρατσισμού, που βοηθάει αποφασιστικά προς αυτή την κατεύθυνση.

φτιάχνοντας περιφράξεις

Τα μέτρα που εξαγγέληκαν εναντίον των μεταναστών, αναδύουν τη βρώμα του ολοκληρωτισμού. Κινούνται στο ίδιο μήκος κύματος με τις «αλλαγές» (προς το χειρότερο) που προωθούνται σε μια σειρά ευρωπαϊκά κράτη. Έχουμε και λέμε: δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης στην περιφέρεια και μίσθωση πλοίων-κρατητηρίων, ταχύτετες «επαναπροωθήσεις» στις χώρες προέλευσης με πτήσεις τσάρτερ, αυτοί που συλλαμβάνονται για «παράνομη είσοδο» να φυλακίζονται για 12 μήνες, οι απήσεις για άσυλο να απορρίπτονται με συνοπτικές διαδικασίες και μεγάλες αστυνομικές επιχειρήσεις μέσα στο καλοκαίρι. Επίσης υπάρχει σοβαρή περίπτωση να νομοθετηθεί η «αυτόματη απέλαση» για όσους αλλοδαπούς έχουν κατηγορηθεί (όχι καταδικαστεί) για αδικήματα που τιμωρούνται με ποινές πάνω από τρεις μήνες κράτησης! Ένα μέρος αυτών των «μέτρων» εφαρμόζεται ήδη. Ένα άλλο μέρος εκτιμάμε πως κι αυτό θα εφαρμοστεί, έστω και παραλλαγμένο.

θερά στο στόχαστρο του κράτους και των κοινωνικών συμμαχιών του οι μετανάστες εργάτες; Για έναν διαβολεμένο λόγο, οι ανολοκλήρωτες απαντήσεις που μας έρχονται στο μυαλό, φαίνεται να έχουν μια ταιριαστή συμπληρωματικότητα ή τουλάχιστον, υπάρχει στα μάτια μας μια σχέση μεταξύ τους.

Παρακολουθώντας αραιά και που τις διεθνείς εξελίξεις, έχει πέσει στην αντίληψή μας η ανοιχτή πρόθεση επέκτασης του «πολέμου ενάντια στη τρομοκρατία» που διεξάγουν οι στρατοί των «πολιτισμένων», από το Αφγανιστάν και προς το γειτονικό Πακιστάν. «Πόλεμος ενάντια στη τρομοκρατία» σημαίνει πρώτα και κύρια μαζική εξολόθρευση και εξανδραποδισμός των ντόπιων. Οι αφγανοί μετανάστες/πρόσφυγες του πολέμου που βρίσκονται στη Πάτρα ή τον Αγ. Παντελεήμονα, μας το «θυμίζουν» καθαρά. Η διαγραφόμενη επέκταση του πολέμου στο Πακιστάν πιθανότατα θα προκαλέσει κι άλλα κύματα προσφύγων. Επίσης οι πακιστανοί μετανάστες που είναι ήδη στην Ελλάδα, μάλλον δεν βλέπουν αυτές τις εξελίξεις «αδιάφορα». Ο συνδυασμός των δύο παραπάνω λόγων ίσως να είναι μια κάποια απάντηση, του γιατί οι πακιστανοί μετανάστες «στοχοποιούνται» με ιδιαίτερη ένταση τα τελευταία χρόνια.

Μια άλλη απάντηση του «γιατί οι μετανάστες μπαίνουν σταθερά στο στόχαστρο» προκύπτει από παντού γύρω μας: η διεθνής καπιταλιστική κρίση. Χωρίς να είμαστε σε θέση να καταλάβουμε και πολλά πράγματα γι' αυτήν, βλέπουμε πως μια απ' τις συνέπειές της είναι εκατοντάδες χιλιάδες απολύσεις, διεθνώς. Δηλαδή εν μέσω κρίσης, παρατηρείται μια «συστημική αδυναμία» εκμετάλλευσης της εργασίας. Απ' τη στιγμή που οι μετανάστες είναι εργάτες και μάλιστα οι πιο υποτιμημένοι, είναι σίγουρο πως οι συνέπειες της κρίσης θα τους επηρεάσουν αποφασιστικά. Κάμποσοι θ' απολυθούν και οι υπόλοιποι θα υποχρεωθούν να δουλεύουν σε οριακές συνθήκες υποτίμησης. Εκτιμώντας λοιπόν πως θα υπάρξουν αντιδράσεις, το ελληνικό κράτος (κι όχι μόνο) οχυρώνεται ιδεολογικά και θεσμικά.

Το τελευταίο που μας έρχεται στο μυαλό μιλώντας για το «αντιμεταναστευτικό στόχαστρο» είναι πολύ οικείο. Οι μετανάστες εργάτες βγαίνουν στο δρόμο με ιδιαίτερη ένταση τον τελευταίο καιρό και με διάφορες αφορμές. Αν πήραμε κάτι χαμπάρι για τα καλά, αυτό είναι πως οι μετανάστες όχι μόνο δε φοβούνται, αλλά κάνουν και «μαθήματα», σε όποιους έχουν τα μάτια να το δουν και την καρδιά να το νοιώσουν. Στην Πάτρα, στην εξέγερση του Δεκέμβρη, στον Αγ. Παντελεήμονα και με αφορμή την υπόθεση «σκισμένο κοράνι». Κι αυτό είναι ήδη «πρόβλημα» για τη δημόσια τάξη του δόγματος «όποτε μας βλέπετε, θα κρύβεστε».

Κλείνοντας: αυτό που κάνουν οι «επιτροπές» είναι να κουρδίζουν τα

(πάντα πρόθυμα) μικροαστικά αντανακλαστικά. Απευθύνονται σε τύπους που το σημαντικότερο έπιπλο του σπιτιού τους είναι η τηλεόραση. Με την παρούσα κοινωνική κατάσταση φαίνεται να τα καταφέρνουν χωρίς σοβαρά εμπόδια. Πρέπει να κοντράρουμε αποφασιστικά αυτό το φαινόμενο, αντιμετωπίζοντάς το «αυτοτελώς», σαν σημαντικό διακύβευμα του αντιφασισμού. Ίσως έτσι καταφέρουμε να του κόψουμε τη φόρα...

παραρτήματα

κωδικός: «αιγάλεω» (επί τροχάδην)

Στο Αιγάλεω τον Νοέμβρη του '07, εμφανίστηκε μια «επιτροπή κατοίκων Αγ. Σπυρίδωνα». Αυτή η γειτονιά έχει μετανάστες από την Μ. Ανατολή και την Κεντρική Ασία απ' τη δεκαετία του '70. Τα τελευταία χρόνια εισρέουν στη περιοχή και πρόσφυγες πολέμου, κυρίως ιρακινοί και κούρδοι. Η «επιτροπή» κατά τα γνωστά, οργάνωσε μια «διαμαρτυρία», απαίτησε μπάτσους και την ίδρυση αστυνομικού τμήματος στη γειτονιά. Πήγε επίσης στο δημοτικό συμβούλιο, όπου όλοι μαζί (κάτοικοι και αρχές) φώναξαν περίπου «έξω οι ξένοι, μέσα οι μπάτσοι». Παίρνοντας τοις μετρητοίς αυτές τις διακηρύξεις, φασιστοτραμπούκοι επιτέθηκαν σε σπίτι πακιστανών, αφήνοντας πίσω τους τραυματίες μετανάστες.

Σαν antifascist action δράσαμε ενάντια σ' αυτό που διαμορφωνόταν ως «εθνικός κορμός, παράρτημα Αιγάλεω». Ανάμεσα στ' άλλα, κολλήσαμε και μια αφίσα με κεντρικό σύνθημα **«απο πότε τα τάγματα ασφαλείας ονομάζονται επιτροπές κατοίκων;»**. Δεν ξέρουμε αν οι της επιτροπής «παρεξηγήθηκαν» μ' αυτή τη συσχέτιση. Γεγονός πάντως είναι πως από τότε δεν ξανακούστηκαν.

Αλλά άφησαν «ενδιαφέρουσα προίκα» για επόμενες «προσπάθειες». Μιας και (εξ όσων γνωρίζουμε) ήταν η πρώτη τέτοια κίνηση στην Αθήνα τα τελευταία χρόνια, είχε και στοιχεία «φασιστοπειραματικά». Ένα απ' αυτά ήταν και οι συνεχείς αναφορές στην «απειλή για τη δημόσια υγεία» από τους μετανάστες. Και δώστου συνεντεύξεις στον τοπικό τύπο για τις «ασθένειες που κουβαλάνε». Τελικά, άμα κάποιος είναι μισάνθρωπος, διαδίδει και «πιστεύει» ό,τι γουστάρει...

κωδικός: «αγ. παντελεήμονας» (επί τροχάδην)

Στον Αγ. Παντελεήμονα ζουν πολλοί μετανάστες. Επίσης η περιοχή έχει πολλά κωλόμπαρα. Για τα ντόπια φασισταριά, το ένα είναι «πρόβλημα», το άλλο όχι. Μετά την αποτυχημένη πρώτη απόπειρα συγκέντρωσης της «επιτροπής κατοίκων» τον Νοέμβρη (με την ενεργή συμμετοχή οργανωμένων φασιστών) μετά και την ακυρωθείσα του Δεκέμβρη (που καλέστηκε εν μέσω εξέγερσης) το επίσημο κράτος άφησε κατά μέρος τη fake «ουδετερότητα». Ο υφυπουργός Μαρκογιαννάκης, επισκεπτόμενος την περιοχή και το τοπικό αστυνομικό τμήμα, δήλωνε πως «καταλαβαίνει τα προβλήματα των κατοίκων και θα φροντίσει να επιλυθούν». Αμέσως μετά, κλιμάκιο του υγειονομικού με συνοδεία μπάτσων «σφράγισε» πολυκατοικία που έμεναν εκατοντάδες μετανάστες, ως «απειλή για τη δημόσια υγεία», αφήνοντας τους μετανάστες άστεγους. Οι αστυνομικές περιπολίες αυξήθηκαν κ.α.

Ήταν εκείνο το «νεύμα» που περίμεναν οι φασίστες για να «βάλουν ένα χεράκι». Πολλοί ξυλοδαρμοί μεταναστών καταγγέλλθηκαν. Το αποκορύφωμα της φασιστικής «δράσης» ήταν ο εμπρησμός χώρου που οι μουσουλμάνοι μετανάστες χρησιμοποιούν σαν τζαμί, τις ίδιες μέρες του Μάη που αυτοί διαδήλωναν άγρια με αφορμή την υπόθεση «σκισμένο κοράνι». Σταδιακά, στην πλατεία του Αγ. Παντελεήμονα εγκαταστάθηκε ένα μεικτό σώμα μπάτσων και φασιστών, με στόχο να κρατήσει την πλατεία «καθαρή από μετανάστες». Ειδικότερα, την παιδική χαρά. Γελοία εικόνα, αν το σκεφτεί κανείς, μιας και οι μετανάστες δεν έχουν κάνει τάμα στον Αγ. Παντελεήμονα... Έχει κι αλλού πλατείες.

Αντίθετα εκείνο που δεν είναι καθόλου γελοίο, είναι πως με τον πιο δημόσιο τρόπο και με την επίσημη κρατική στήριξη, στον Αγ. Παντελεήμονα σουλατσάρει μεγάλο τμήμα του «πεζικού» του εθνικού κορμού. Μέχρι και οι «έφεδροι καταδρομείς βοηθάνε», κάνοντας μάλιστα και «επιθετικές» δηλώσεις. Χωρίς να υπερβάλλουμε, θεωρούμε πως **στη περιοχή προβάρεται η δημιουργία «παραστρατιωτικών σωμάτων επιτήρησης τάξης»**. Δείτε τί γίνεται και στη γειτονική Ιταλία.

antifascist action
συνέλευση δυτικών προαστίων

Ιούλιος '09